

vers

Pejin Lea

Lapos

Amikor egyszer majd
rájössz
akkor ferdül a horizont
Akkor éled a város
amikor az arcod
bepirul
pirkadat után a vízpart
rajta a homok marja a bőrt
leolvad lassan a színed
hámlik a szégyen
borotva-hajó a víz tetején
cipzárral zárja be lassan az estét
gombolj ki
még egy idegen test
épp beleférne.

Panel

Bent élsz.
Feletted család,
alattad félkész
tinédzser maszturbál.
Panelszagban paprikás krumplics
egyvelegbe térdelsz,
részeg vagy
hetente kétszer,
és olyankor dohányfüstfüggönybe
akasztod fel magad
ráadásul.
Melletted lelkész imád mindent,
ami nem földi,
fuldokol átlósan a bácsi
30 év dohányzási
ékszer a tüdőd
a rákja.
Hogy él, elég nagy mákja van.
Vastaps vagy pofon,
csak tenyérbe másznál már
végre,
odakuporodva, gyűrűs és hüvelykujjak
biztonságába, kesztyűt is húznál, dudálnál,
dudák, buja keblek társaságába
bújva rejtett nőiességbe fészket raknál.

Megtérés

Abban a tudatban élt,
hogy felette az időnek nincs hatalma.
Se isten nem feltételezheti az Ő végességét,
se az utcasarki messiás a gajba tetejéről prédikálva.
Bajba csak akkor került,
amikor néhány pillanatra elhitte,
hogy Ő a teremtő.
Akkor felmászott egy állványra a közeli építkezésen, és
onnan bizony le akart ugrani.
Majd észrevette, hogy nem nézi senki,
akkor értette meg Istent igazán.

Ma itt - linómetszet

novella

TERÁPIA

Az esőcseppek egyenletes kopogását az ablaküvegen, majd lökészerű, váratlan becsapódásokat Meredith az agyán érezte.

A varázslatos iskolabusz nézték, talán már harmadszor. Meredith nem bánta. Titokban azt remélte, hogy talán nem csak a gyerekeinek, végre neki is letisztul pár dolog az emberi emésztőrendszerrel vagy épp az esőerdők aljnövényzetének élettanával kapcsolatban.

Egy ideje feltűnt neki, hogy ugyanazzal az információval ugyanabban a formában többször is találkoznia kell, hogy az valamennyire elraktározódjon a tudatában. A fókuszálás önmagában nem volt elég. Gyerekkorában nem tudatosult benne, hogy az iskolai anyag elsajátításához hosszabb időre, több ismétlésre van szüksége, mint a többieknek.

Ha tehette volna, nemcsak a szemét, de az agyát is behunyta volna.

Vajon az agy amigdala részét csapkodja most az eső, ahol a harag, öröm, félelem és szexuális izgalom központja van, vagy az ugyancsak limbikus rendszerben található, az ő esetében valószínűleg jól elsorvadt hipokampuszt, ahol a hosszú távú memóriáját, az emlékeket tárolja? Kivéve persze, amikor nem másnapos. Tegnap este kissé sokat ivott a rajzfilm, vacsorázta és a gyerekek elaltatása után.

Igen, a busz a tegnapi epizódban az ő agyában járt – villant be hirtelen.

Lizzy, a gyík állandó sütkérezésével, majd kiadós alvásaival örületbe kergette a társaságot. Az egész osztály egy létfontosságú vizsgára készült a neurotranszmitterek szerepéről és a mentális egészségről. Ahogy a kitűzött nap közeledett, egyre feszültebb lett mindenki. Phoebe képtelen volt egy kiadósat aludni, Miss Mitzy szerint pedig ez egy újabb stresszhelyzetet indított el, aminek következtében kevesebb szerotonin termelődik a kellenél. Ez pedig értelemszerűen kevesebb melatonin jár, így szinte borítékolható a rossz alvás. Különösen Keeshan zavart be, aki amúgy is állandó hangulatingadozásokkal, illetve fókuszálási nehézségekkel küzdött.

Miss Mitzy elhatározta, hogy ezúttal a neuronok és neurotranszmitterek világába utaznak.

A társaság készen állt a kalandra, mindenki Miss Mitzy utasítására várt, de Meredith számára még nem volt világos, hogy hova mennek. Zene, majd a már jól ismert gyors, örvényszerű mozdulattal, a busz utasaival együtt önmaga árnyékává zsugorodott. Egy különleges, erdőnek kinéző helyen landolt, ahogy az ajtó automatikusan nyílt ki, csobogásra emlékeztető hangok hallatszottak. A távolból egy mély, szabályos

toko-dom, toko-dom volt hallható, mintha bulldózerek közeledtek volna. A mohás aljnövényzet is fi nom, ritmikus mozgást produkált. A gyerekek leginkább a fákat találták érdekesnek. Nem függőlegesen, inkább vízszintesen nőttek, minden részük, beleértve a gyökereket is, látható volt, és mintha beszélgetnének egymással. Időnként egy-egy villámszerű rángás futott végig az ágakon a koronából a törzsön keresztül a gyökerekig, majd egy rövid megtorpanás után a fák közötti mohás térben folytatta útját az energia a következő koronáig. Az egész erdő karácsonyi kivilágításban pompázott, teljesen váratlanul, itt-ott villantak fel a lámpácskák, néhol intenzívebben, mintha csillagszórót gyújtottak volna. A gyerekek szájtátva fi gyelték a jelenséget. Dorothy Ann annyira belemerült a látványba, hogy karja akaratlanul is sűrűlt az egyik fatörzset. Felkiáltott, majd kérdően fordult Miss Mitzy felé:

– Hol vagyunk?

– Egy ember, egész pontosan egy középkorú hölgy agyába látogattunk ma el – kezdett bele a tanár az asz napi rendhagyó leckébe.

Meredithbe ekkor hasított bele a felismerés: az ő agyában lesz ma megtartva az óra!

Itt ezek a fához hasonlatos alakulatok a neuronok vagy idegsejtek, amik egymással és a környezetükkel szoros kapcsola-

Látomás - hidegtű, 2020

latban állnak, legfőbb feladatuk, hogy a külső világból érkező ingereket, valamint a belső szervektől kapott információkat továbbadják az agynak, hogy az majd feldolgozza vagy válaszigereket váltson ki és továbbítson – magyarázta Miss Mitzy.

Alapszükséglet, hogy ezek a neuronok szoros kapcsolatrendszert alakítsanak ki egymással, különben az információ elakad, elhal, ami akár végzetes is lehet. Fontos, hogy az erdő minden fája épségben maradjon, mert ellenében sok más, a szervezetünkben fellelhető sejttel, a neuronok nem képesek megújulni. Amennyiben egy is meghal, többé nem tud regenerálódni.

Meredith ekkor már pontosan tudta, hogy álmodik, és ahogy a történet kezdett rémálomba fordulni, erősen koncentrált rá, hogy felébredjen. De az ébredést, ahogy annyi minden egyebet sem, nem bírta kontrollálni.

Miss Mitzy gyakorlatias tanítási stílusa, tapasztalatra épülő

Bangha Mónika

módszerei most végképp elszabadultak. Meredith pedig kétségbeesve látta saját keringési rendszerét, ahogyan oxigén helyett a szívébe a tüdő vörösbort pumpál. Ugyanolyan piros volt, mint a vér, de Meredith tudta, hogy ez csak a fenoloktól van, attól az anyagtól, amire mindig fogta az alkoholizmusát, ha épp nem az alacsony vérnyomására vagy vérszegénységére, hisz azok hordozzák, ha megfelelően adagoljuk, az antioxidánsokat. Azt pedig már tényleg mindenki tudja, hogy a szabad gyökök megvédnek a legfélelmetesebb kórtól, a ráktól. De most nem volt idő a védőbeszédre, mert a tegnap esti, toscanai merlot mint szőlőár ömlött a neuronerdőre.

Miközben a szomjas föld a piros nedűt szívta magába, a gyerekek kétségbeesetten figyelték, ahogy egyik fa a másik után vesztíti el vitalitását, és szinte percekben belül szárad ki, zsugorodik össze. A legfélelmetesebb az volt, hogy Miss Mitzy már nem is mondott semmit, csak beletörődve bólogatott, mint aki sikeresen ábrázolta a lecketervben felállított hipotézist. Itt már nincs dolgunk, mondta végül, gyertek, keressük meg a még működő sejteket, és segítsünk az ingerületátvivő anyagoknak, hogy a kapcsolat a neuronok között fenntartható legyen. Kettesével álljatok egy-egy fa gyökeréhez, az axonvégződésekhöz,

és élőláncként segítsetek a szerotoninnak továbbmenni a koronába, a dendritbe. Látjátok azokat a szikrázó kis csillagokat a moha rostjai között? Azok a szerotoninok, ha kell, vegyék a kezetekbe, és akasszátok a soron következő fa koronájára, onnan már tudják az utat. Ha viszont pár másodpercig nem kerülnek a helyükre, kihunynak belőlük a láng. És akkor ez a szegény hölgy itt nemcsak depressziós lesz egész nap, de majd aludni sem fog tudni az éjjel. Ennél is valószínűbb, hogy rémálmok fogják gyötörni!

Ahogy gondolatban végigment az éjszakán és előzményein, Meredith nem tudta eldönteni, hogy sírjon vagy nevéssen. Szerencsére mindenki lábujjhegyen reggelizett, majd távozott, állapította meg elégedetten, miközben paracetamolért baktatott le a lépcsőn. A frissen lefőtt kávé illatát már félúton kiszimatolta. Nagyot szippantott az illatból, és kicsit máris jobban érezte magát.